

Johan Sjöberg 4 (4)

Då köpte jag Mossön för 150 kronor. En ko lämnade jag som säkerhet och betalade sen 50 kronor om året, tills torpet var skuldfritt. En "piga" skötte jorden och djuren, när jag var borta. Jag annonserade och fick svar från henne. Hon krävde inte mycket i lön, för hon hade ett barn med sig. Någon dyrare hade jag inte råd med. Jag har aldrig velat gifta mig och själv sätta barn till världen. Ånej, jag har ju alltid varit sjuklig och klen. Tänk om mina barn skulle få samma eländiga uppväxttid som jag! Det ville jag inte.

Så drog jag mig fram, tills andra världskriget kom. Då fick man plötsligt bara, köpa garn i 50-kilosäckar, och det hade jag inte pengar till. I stället skaffade jag mig två torp till att sköta' –

Sjökullen och Skogstorp. Allt klarade jag ensam. Någon häst hade jag inte, så ibland fick jag leja till plöjningen. Annars fick jag gräva åkrarna med de redskap jag hade, en spade och en toffel att trampa ner den med. Jag högg grödan med lie och bar in den på ryggen. Men jag arbetade väl för mycket, för huvudvärken ökade och blev outhärdlig på 50-talet. Det kändes, som om någon satte ett järnband runt huvudet och skruvade åt. Jag var så sjuk och medtagen, att jag inte kunde gå ut utan satt i min ensamhet och plågades. Jag vågade inte tala med folk.

Till slut måste jag sälja djuren och göra mig av med de två torpen. Min syster åkte med mig till sjukhuset, för själv kunde jag inte reda mig. En vecka låg jag inne, men doktorn sa aldrig vad som fattades mig. En gång, då alla läkarna var med honom på rondan, pekade han neråt ryggen på mig, så jag förstod att värken skulle vandra den vägen. Då blev jag glad. Tänk om den försvann ut genom fötterna? ! Och neråt gick den, men det dröjde åtta år till dess. I åtta år plågades jag av den hemska huvudvärken. Någon medicin mot den fick jag inte, men doktorn skrev ut något som skulle öka aptiten. Vad nu den skulle ökas för? Pengar till mat hade jag inte, innan jag fick min förtidspension, och till en början räckte den inte långt. Nå, sen satte sig värken i alla fall i benen, och där sitter den än. Jag är rädd att stöta emot någonstans, för då får jag så ont efteråt.

Jag faller lätt omkull, särskilt .när jag går framåtböjd. Därför kryper jag, när jag ansar blommorna eller sysslar i potatislandet.

Foto Glenn Murberg 20140913

För fyra år sen flyttade jag till Hululund, där jag hyr en enrumslägenhet. Oj, vilken upplevelse det var att komma hit. Jag hade aldrig sett en kran förr och visste inte, hur jag skulle få vatten genom den. Och elspisen sen ... Håhåjaja! Först bodde jag här bara på vintern, men nu bor jag här året om. Mossön har jag sålt, men jag har papper på, att jag får vara där när jag vill. Det är min stora glädje att gå de fem kilometerna dit genom skogen. Jag har ju tiden på mig. Men sen jag flyttade, har det varit inbrott där två gånger. Det enda av värde man fann var den gamla fotogenlampan från min barndom - det enda minnet jag hade av far. Jag blev så ledsen, när jag miste den. Nu har jag det bra. Jag har aldrig förr haft det så bra.

Över 600 kronor får jag i pension varje månad, och alla människor här i Seglora är så snälla mot mig. De bjuder mig på mat eller kaffe, när jag kommer. Jag kan inte förstå varför de' är så snälla mot en gammal gubbe! Men ungdomarna tror inte på mig, när jag berättar hur jag haft det.

- Du ljuger ... säger de. De fattar inte hur svårt många av oss äldre haft det som barn.

En intressant historia om en gammal man och han fick avsluta sina dagar på äldreboendet Björkhaga i Seglora. Han fick själv slita med att göra en väg in till sitt torp och den ser nästan likadan ut i dag och precis att det går att köra med bil på vägen. Han var väldigt rolig och speciellt när han hade fått lite alkohol i sig då kom alla historier men det skulle vara konjak och inget annat.